

förbunden genom samma känslor. De återljuda i de glada, men ibland också vemodfulla läten av många Skandinaviska folkvisor. På kvällen i fjällhytterna vid brasan hava vi sjungit många av dessa sångar. Vi skola aldrig glömma dessa momanger.

Efter en vandringstur av 12 dagar (160 km) över fjällen i Trøndelag, Jämtland och Härjedalen med den gästvänliga Nedalshytta som start- och ändpunkt — gjorde vår familj bekantskap med Herr och Fru Haave — och detta är orsaken till dessa något romantiska betraktanden. Jag lovade nämligen, att skriva något för årsboken till Trondhjems Turistforening. Detta gör jag nu på Svenska, eftersom jag känner detta språket en smula Förlåt mig för alla fel.

Jag hoppas bara, att Ni — på trots av mina språkvårigheter — fick en idé av vår tacksamhet för Eder gästvänlighet och vår kärlek för Eder vackra land.

Härvid, vill jag en gång till uttrycka vår hjärtliga tack till Trondhjems Turistforening och deras representanter i turisthytterna. Många erindringar har vi tagit med oss medels fotografier och till och med medels ljud på recorderband.

Det viktigaste äro emellertid de outplånliga erindringar i våra hjärtor och de därifrom framgående band med Eder land och folk.

För många år sedan, fick jag — vid ett besök i Härjedalen en diktsamling «Hälsning från fjäll» av Georg Granberg. Det sista vers av «Vår i fjäll» tolkar mina känslor bättre än som jag försökt göra detta här ovan:

Här känner man sig höjd över rum, över tid
på en tuva av lappljung och ris.

Långt i fjärran brusar denna världens vemod och strid,
här vilar endast höjdernas och himmelens frid,
en pilgrimsväg, en port till paradiset.

30. aug. 1968.

P.S.

Gärna skulle jag vilja vara gäst många gånger i Nedalshytta, men jag var mycket ledsen, att höra, att detta vill inte vara möjligt efter två år, i samband med sjöreguleringen av Essandsjöen. Tyvärr igen ett offer till vårt förstarkt teknokratiskt tänkande samhälle. Naturvänner som vi äro skulle egentligen förena oss på något sätt!

Et trist barndomsminne

K. A. THORSVIK

Jeg skal ikke begynne denne artikkelen med regulært skryt av min «nåværende» ryggsekk. Det fortjener den ikke, for den er ikke særlig fin eller storveies i noe henseende — og ikke moderne heller. Det er 12 år siden jeg innlemmet den i mitt løse. Skulle kanskje en slik rendyrket bruksgjenstand da fortsatt se jomfruelig ut? Sant å si er den både frynset og flekket på sine steder, den er falmet og ujevn i fargen, remmene er skrukket og sterkt medtatt, og spennen over høyre sidelomme er borte. Men sekken er ennå fullt brukbar, og jeg tar ikke noe for å gå med den, om det så skal være tvers gjennom byens sentrum, og når jeg er på fjellet og setter den fra meg oppunder en grå og værslitt knaus, synes jeg den glir så forbasket godt inn i «landskapet».

Det kan ikke nektes at denne sekken mer og mer begynner å ligne min barndoms ryggsekk, som tilhørte min far — og som skulle bringe meg så mange bitre kvaler. Jeg kan ennå fornemme den dype smerte når jeg tenker tilbake — hvilket er akkurat det jeg nå skal gjøre.

Mine mange søsken og jeg hadde den tvilsomme fornøyelse å vokse opp i fjellet, som en sier, på en skyggefull og avsidesliggende plass som lå omtrent en mils vei fra nærmeste småby. Vi hadde lang og til dels dårlig vei til butikken, etter som vi handlet det meste av vårt fornødne på Kooperativet i byen. Det skjedde ett par, tre ganger i måneden. Da var det «storhandel» med den tradisjonelle kamferdropspose attpå, undertiden Kongen av Danmark.

Etter som min far stadig hadde sine vakter i kraftstasjonen som lå vegg i vegg med huset vårt, falt det iblant også på meg å forestå disse store og innviklede innkjøp. Og da var det den gamle, brunlige ryggsekken alltid kom fram! — Det grøsset i meg da jeg så den

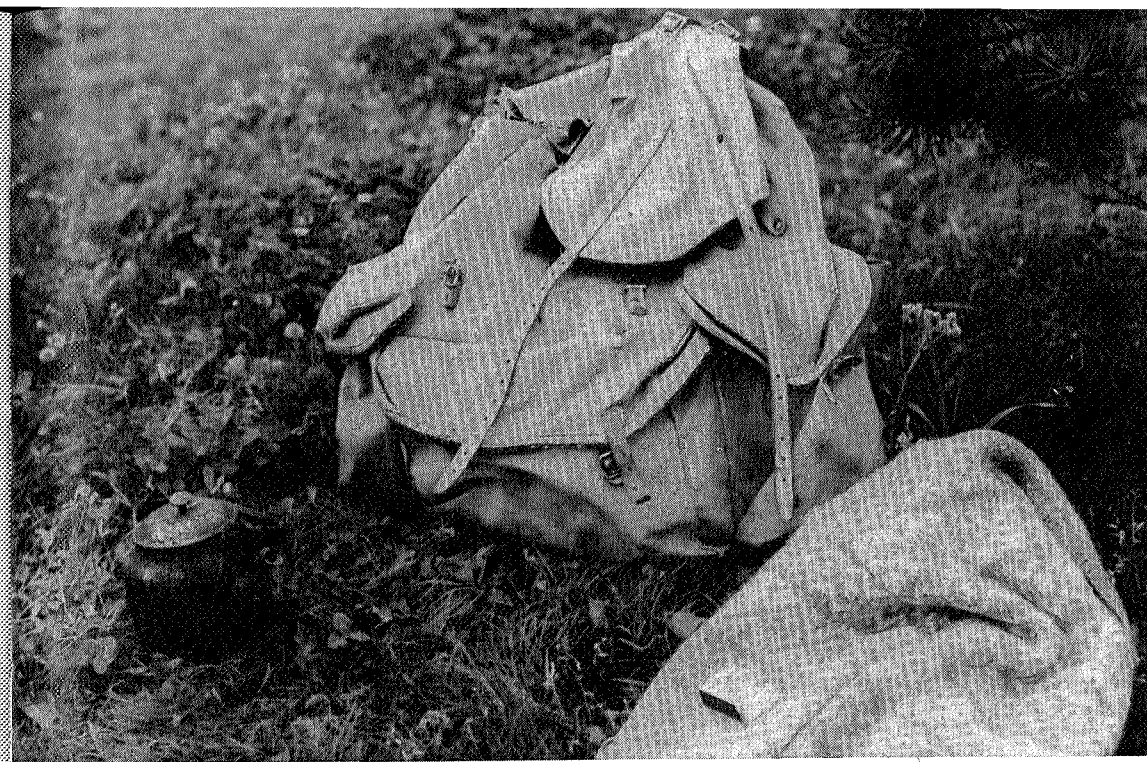
stå fattigslig og slunken på vedkassen, og jeg skammet meg voldsomt over å bære den når andre kunne se meg — verst var det selvsagt i byen. Hvilke lidelser dette hjemmelagede seilduksprodukt påførte mitt våre sinn, har jeg nok ikke evner til å formidle etter så mange år, men det var iallfall klart at min holdning hadde en slags sosial bakgrunn. Jeg tror det som i sin tid utløste denne forfengelighet, var at noen bygutter ropte «bone» til meg en gang jeg drasset meg langs husrekkene i byen med sekken full av matvarer. Det var det verste som kunne vederfares meg akkurat da.

Det er jo ganske behagelig å reflektere over et sånt «problem» lange tider etterpå når det ikke mer er alvor. — — Det var ikke det at jeg hadde noe imot bondestanden, og ikke *var* vi bønder heller, selv om vi riktignok bodde «på landet». Vi hadde hverken ku eller sau der oppe i kraftstasjonen, bare noen høner og en gris til jul.

Men min skrekk for å bære denne ryggsekken offentlig ble verre og verre, og leit var det jo at jeg ikke kunne røpe noe om dette til noen, eller gi en rimelig forklaring på min antipati. Det ble gjerne å gråte seg gjennom natten før byturen, og da dagen opprant, var jeg kvalm, innesluttet og innbitt.

Til sist klekket jeg iallfall ut et «kompromiss», som til en viss grad økte mitt livsmot, og etter å ha tenkt alt nøye gjennom i hjernen, labbet jeg en morgen hjemmefra i ganske bra humør — for å gjøre storhandel i byen.

Det var den gang å gå hele veien, kan jeg huske, en halvannen time, tok det omtrent, ingen strekning å snakke om i de dager. Og sekken bar jeg tappert, stadig skottende foran meg på veien. Men jeg bar den ikke helt til byen — det var poenget, min plan! Et stykke fra bygrensen gikk veien i en bratt bakke oppover, og ved siden av veien nederst i denne bakken — jeg kan ennå påvise stedet, om noen skulle tvile — var det tett kratt med nype- og bringebærbusker. Her rev jeg plutselig av meg sekken, etter nøye å ha overvåket at ingen iakttok meg. Så hoppet jeg over den dype veigrøfta og inn i buskene, der det ikke var vanskelig å finne en trygg gjemmeplass til ryggsekken. Like rask var jeg tilbake på grusveien igjen og fortsatte den møysommelige traskinga, men nå uendelig lettet. En eldre mann kom forbi. Han smilte lurt og tenkte sitt.



Gamle, velbrukte venner — tross alt — gode minner.

Thorleif Jegerstedt.

Verden var i grunnen ikke så verst å være til i likevel. Småfuglene sang i løvskogen langs veien.

Med ekstra kjappe skritt gjorde jeg nå unna resten av turen. Byhusene begynte like oppå bakketoppen, og så måtte jeg gjennom de viktigste gatene, for Kooperative lå på den andre siden av byen. Hvorfor vi absolutt måtte handle der, kunne jeg ikke begripe, men det var nå så bestemt.

Det var ikke lite som sto på mors lapp, og varene ble etter hvert stablet opp på disken. Det var bestyreren selv som ekspederte meg, og han spurte snart etter ryggsekken, som han ikke kunne se. Dette spørsmål var jeg forberedt på, og parerte det derfor med et spørsmål om ikke han hadde en eske. — Men du kan da ikke få med deg alt dette helt oppi fjellet i en eske? Det var rimelig talt, men jeg forsikret ham om at det skulle gå bra. Noen skulle hjelpe meg, antydte jeg, for å avskjære videre nysgjerrighet.

Endelig tok mannen seg en tur utpå lageret — og kom tilbake

med en grei eske, en litt langstrakt margarineske. Det forekom meg at han virket litt irritert.

Esken ble helt full, og så var det å betale og si takk og adjø og gå sin vei. Med en kraftanstrengelse fikk jeg plasert esken under armen og forlot butikken anstrengt uanfektet. Bestyreren måpte og rystet på hodet før han tok seg av neste kunde.

Det ble en stri tørn gjennom byen, og jeg måtte «skifte arm» ofte og sette fra meg esken her og der på trapper og hydranter, for å få de nødvendige kvilepauser. Men selv om jeg slet hardt og snart var varm av svette, var det å gå med en slik margarineske likevel en mer nøytral akt, sosialt sett — og det var ingen som sjikanerte min tungt belesede person.

En halv time omtrent gikk det før jeg var tilbake på «gjemmestedet», og nå var det såpass jevn trafikk her, at jeg måtte få med meg esken borti buskene og foreta «omlastingen» der i skjul. Det gikk forresten greit. Jeg la hermetikk, flasker og margarin nederst i sekken, og egg og brød øverst, slik det skal gjøres. Men det var så vidt tonnasjen strakk til. Sekken ble stappfull, inkl. bak- og sidelommer, og det trykk de dagbakte florabrødene måtte tåle, var i kraftigste laget, det viste seg ved utpakkingen. Men jeg fikk da alt med. — — Esken lot jeg bare stå der, for dette var før naturvettets oppfinnelse. Etter en ny omstendelig rekognosering med skarpt gutteblikk til alle sider, jumpet jeg så vidt bena bar ut på veien igjen, og begynte sakte men sikkert på hjemturen. Det ville bli en lang og slitsom tur, men det gjorde ikke så mye, og tross alt var det litt mer behagelig å bære varene sånn. Herfra og hjem var det iallfall ingen som skulle rope «bone» til meg — — og nå ville det vare lenge, lenge til neste tur.

Etter denne vellykte ekspedisjon så jeg en tid ikke så bekymringsfullt på tilværelsen, men det skulle snart dukke opp andre «tilpasningsvansker» med nye, dunkle skyer over min private horisont. Men det får bero til en annen gang. Som høyst positivt må det dog henregnes, at jeg omsider kom over denne besynderlige egenhet at jeg ikke ville ha sekk på min rygg — og i dag faktisk føler lutter velvære hver gang min egen ryggsekk trykker mer eller mindre ubehagelig mot den selvsamme rygg.

Experiment in Trollheimen

Experiment in International Living

JOHN VROOM, U.S.A.

We were a group of ten Americans who came to Norway, through the Experiment In International Living, in order to learn something about the Norwegian way of life. Part of our seven week program involved a ten day hiking trip through Trollheimen with two expert guides, Kristen Mo and Berit Skirstad. Little did we realize what an adventure it would be for us. Most of us expected a rather leisurely walk from one hytte to the next. How wrong we were.

Our Experiment started in Flåseter on a windy, rainy afternoon with ten teen-age Americans who had no real mountain climbing experience, and ten Norwegian boys and girls of the same age. This stage of the hike was quite easy, and after three and a half hours we arrived at the Jøldalshytte situated near a lake. It was a very pleasant sight to see this charming hytte with the sod roof, weather-beaten, and cozy. Of course there were none of the modern conveniences we were all accustomed to, but no one seemed to care very much about that. As a matter of fact, I believe we were all rather happy to be able to experience the primitive life without the distractions of television, phones and electricity.

After a hearty meal, the group was content to sit by the fireplace and sing or talk with people from different countries who were seeing Trollheimen in their own way.

The second stage of our hike gave us an idea of what was in store for us. We left the beautiful snow-capped mountains of Jøldalshytte on a glorious sunny morning. It wasn't very long before we were walking in wet, marshy terraine up rather steep hills in front of Geithetta. Our packs suddenly became heavier and so did our brea-